

въ случая е характерно онова, което една жена, вдъхновена от героизма на своя народъ е създала.

Войната за Елена Вакарско е варварство, но тя го приписва само на противника. Азъ, като българка, немога да процетирамъ измисленитъ достойни за сенегалски негри изтжпления и.суевѣрия, съ които тя окичи българския войникъ, геройски умирайки въ това време на три фронта. Но и нейниятъ културенъ народъ воюва. Какъ да избѣгне противоречието? Нима културенъ народъ напада незащитени села и градове населени само съ жени и деца?

(Изглежда, че днесъ „културнитъ народи“ ще правятъ това съ газовата война. Има думата цивилизацията на XX-я вѣкъ. Азъ нѣма да се отклонявамъ отъ темата си).

Нейната женска природа пропита съ човѣчностъ, вдъхновена отъ културната висота на нейния народъ (даже и да е въображаема) вижда явното противоречие. И тя краеноречиво се мжчи да увѣрѣва, че нейниятъ народъ е навлѣзълъ въ България, като носителъ на миръ.

Противоречието дойде отъ тамъ, че тогавашнитъ **политици** ѝ **заповѣдаха** да пише по мжжки маниеръ, като онищожки морално и физически противника българинъ, а нейниятъ женски инстинктъ чувствувайки неправдата, задушено викаше „миръ!“ И тя не посмѣ да величае своя сънародникъ като герой, а като мироносецъ. Истинскиятъ противникъ споредъ разказа ѝ, е детето — българското дете — (сегащото младо поколение), което съ гвоздей застава да защити майка си. Заповѣдано ѝ бѣше да изобрази, че въ България и децата сж въоржжени за война, но тя жената — несъзнателно изобрази отъ противника картина на високъ мораленъ героизмъ, мислейки, че е онизила този противникъ въ лицето на бащата.

Така всѣкога пишатъ женитъ, а когато измѣнятъ на своитъ чувства, попадатъ въ противоречие.

Ще ми се каже. може би, че презъ войната мно